

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 6. ÉVFOLYAM 1-2. SZÁM • 2009. JANUÁR-FEBRUÁR

Csak egy lépés...

Egy 19 éves fiatalember temetésére gyülekeztünk január 22-én Budapesten, az új köztemetőben. Sokan jöttek. Hívők és nem hívők, barátok, munkatársak. Megdöbbenés ült az arcon. Mindenki tudta, hogy üzemi balesetben egy szempillantás alatt veszítette el az életét Henrik. Jóképű, helyes fiú, ereje teljében. „Kondizott”, ahogy ma mondják, motorozott (volt egy súlyos balesete is) igazi társasági ember volt, haverokkal körülvéve.

Élve utoljára édesapja menyegzőjén láttam. Különös történet. Az apa sikeres üzletember volt, majd egyre lejjebb csúszott. Kábítószer, bűnözés, börtön... A házassága tönkrement. Elváltak. 2003-ban a börtönmisszió jóvoltából megismerte a Bibliát, majd elkezdett járni a pesterzsébeti gyülekezetbe. Lépésről lépésre közeledett az Úrhoz. 2005. augusztus 14-én – megható bizonyágtétel után – bement. Néhány írása a „Jó Pásztor”-ban is megjelent (pl. a 2004. augusztusi számban „valósággal szabadok lesztek” címmel). Egy korábbi felfüggesztett büntetés miatt – már mint hívő bizonyágtévő – újra börtönbe került. A gyülekezettel szoros kapcsolatban volt és missziózott bent. Levelei közül mi is közöltünk időnként „Börtönlevelek” címmel (2005. novemberi–decemberi szám, 2006. július–augusztusi szám).

Nem sokkal szabadulása után beiratkozott a Baptista Teológiai Akadémiára, ahol a szociális szakirányon tanul. Itt ismerkedett meg diáktársával, aki Mongóliából került Magyarországra, megtért, a Budapest Mongol Baptista Gyülekezet tagja. Otthon régen elvált. Egy lánya van, aki mostanában érkezik Magyarországra...

Különös menyegző volt az övéké Pesterzsébeten 2008. december 6-án. Magyar és mongol nyelvű szolgálatok hangoztak el, énekek, köszöntések. Megcsodáltuk a díszes mongol „népviseletet”...

Ezen a menyegzőn beszélgettem utoljára Henrikkel... Aztán – 2009. január 8-án megcsörrent a telefon. A fiam hívott. Ezt mondta: „Apa, a Henrik meghalt” – aztán elcsuklott a hangja. Barátok voltak. Azonnal hívtam az édesapját. Tőle annyit tudtam meg, hogy igaz a hír, egy bála profilvas zuhant rá a volt Csepel Művek területén lévő raktárban.

Kocsiba ültem. Néhány perc múlva a raktárcsarnok előtt találkoztunk. Rendőrök, szakértők, magukba roskadt munkások. Az édesapának azt tanácsolták, hogy ne nézze meg a fiát. Megnéztem helyette, és beszéltem mindenkivel, akivel kellett... Vigasztalni próbáltam... Két fiatalember – akik Henrikkel együtt dolgoztak – elmondta, hogy „kiabáltunk,

ne menj oda!” Látszott, hogy szétszakadt egy bála-köteg acél és rázuhanhat... Talán halotta, talán nem... Egyet lépett.

Megindult az irdatlan súlyú vastömeg és rázuhan... Csak egy lépés!

Menyegző és temetés, szinte egy hónapon belül. Óriási dráma.

Sokat gondolkodtam, miről beszéljek a temetésen. Végül a Sámuel első könyvének 20. részéből a 3. vers végét választottam a vigasztaló és evangélizáló igehirdetés alapjául: „Alig egy lépés van köztem és a halál között”. Alig egy lépés!

Aztán jöttek az igék, ahogy a Lélek adta: „Könyörülj és irgalmas az Úr...” (103. Zsoltár), „Ne dicsekedj a holnapi nappal, mert nem tudod, mit hoz reád a holnap” (Péld 27:1). „Azért ti is legyetek készen!” (Mt 24:24). „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek!” (Jn 14:27) – és a sírnál: Jézus mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagyok terhelve, és nálam nyugalmat talátok!” (Mt 11:28).

A temetéseken mindig csendes a gyülekezet, de most döbent csönd volt, és szólt az ének, az Ige, olyan fiatalok felé (lehetek vagy százan), akik soha nem hallottak döntésre hívó szót: „Ha hazamész, vedd elő a Bibliádat, ha nincs, vegyél egyet, olvass, imádkozz, keresd Istent és meg fogod találni!”

Az Úr békét adott a hívő családtagok szívébe, és – reményünk szerint – megnyilatkozott azoknak, akik nem ismerik őt. Imádkozzunk minden gyászolóért, minden keresőért, legyünk eszközök az Úr munkájában – és vigyázzunk, hova lépünk!

– Dr. Almási Mihály –

Múlik a tél, olvad a hó a Szőkepusztai Gyermektáborban is

Bizonyságtétel

HOGYAN LETTEM VALLÁSOS...

Nagyon kellemes családba születtem, szerettem gyerekek lenni. Valahogy egészen más értékrendet tanultam otthon, mint az átlag, akivel találkoztam. Nálunk a becsület, meg az, hogy a másik ember legalább olyan fontos, mint én, alapvetőnek számított. Nem is nagyon tudtam elképzelni, hogy nekem bárki is rosszat akarhat. Sportoltgattam, elég sokat. Tanulgattam, nem olyan sokat, és olyan dolgokkal, hogy érvényesülés, meg siker, nem nagyon foglalkoztam. Éltem az életem.

Tizenéves koromban kezdtem észrevenni, hogy sok ember átnéz rajtam, nem őszinte, vagy csak a saját dolgait jóval fontosabbnak találja az enyémenél, vagy bárkinél. Jobb anyagi körülmények közt élnek, mint én, pedig nem jobb emberek. Feltűnt, hogy a környezetemben, akik sokat dolgoznak, általában nem élnek olyan jól, mint akik „ügyeskednek” és jó kapcsolataik vannak. Ez elég kiábrándító volt, és azt hiszem, alapvetően megkérdőjeleződött addigi felfogásom a jóról és a rosszról. Aztán pár év alatt többször is kiraboltak, megverték, vadidegen „bandázós” srácok, ami elég érdekes, mert komoly küzdősportokat tanultam, de soha nem védtem meg magam. El se tudtam képzelni, hogy valaki csak úgy, ok nélkül odajön és megüt, az első alkalomig, amikor megtörtént. Odáig viszont nem tudtam eljutni, hogy én meg visszaüsek. Kezdték az élet barátságtalannak tűnni, és úgy éreztem, itt bizony tenni kell valamit. Abban biztos voltam már, hogy az ember nem megy semmire azal, ha becsületes és dolgozik. Szépszóval sem ér sokat, de ha én is ügyeskedem, meg okosabb leszek, mint más, abból még valami jó is kiszülhet.

Onnantól kezdve nem igazán törődtem mással, mint hogy jól érezzem magam. Minél több embert megismerjek és figyeljek, keresem a jó lehetőségeket. Sikertől is belekeverednem egy-két „jó” társaságba. Valahogy a tengő-lengő, félbűnöző életmódot folytató emberek nagyon szeretik a szárnyuk alá venni a fiatal keresőket, akik nem érzik jól magukat a bőrükben, hogy átadják tapasztalataikat. (bár szerintem nem felebaráti szeretetből.) Ez a világ sokkal vonzóbbá vált, mint a tanulás és kitartás útja egy olyan cél érdekében, amit ha el is ér az ember, akkor csak a folyamatos robotot és a függetlenség hiányát nyerheti el. Készen állt az új, túlélő stratégiám.

Nagyon sokat buliztam. Megtanultam úgy inni, hogy jól érezzem magam, de ne kerüljek bajba, és gyakorlatilag semmin nem aggódtam. Megismertem rengeteg új izgalmas embert, menő éjszakai helyeket és alig voltam otthon. Felhőtlen időszak vette kezdetét, nem annyira tanultam, de azért a vizsgákra az utolsó pár napban felkészültem, és jókat mulattam azokon, akik meg egész nap otthon tanulnak. Sikertől egy barátnőt is megszereztem, amitől aztán már végleg nagyon vagánynak érzetem magam. Alapítottam egy hip-hop együttest, ami meg már tényleg a lazaság nevével volt. Haverok, buli, fanta!

Mivel ilyen jól mentek a dolgok, és nagyon hitelesnek éreztem ezt az életstílust, gondoltam, még kéne tenni rá egy lapáttal. A „nem hiszek a drogokban” elméletemet szép lassan átvette a „minden rapper szív, úgyhogy szerintem nekem is kéne” gondolat... Ezt a célot is sikerült viszonylag hamar megvalósítanom, sőt rendszeresen. Ez is egy remek újdonság volt. Teljesen lefoglalt, állandóan szívtam, ha csak lehetett. Kezdetben csak, ha különleges alkalom volt rá, aztán már külön gyártottuk az alkalmat a haverokkal, utána minden alkalom alkalmassá vált egy kis tekerésre, végül már az volt a különleges alkalom, ha nem voltam betépvé.

Ezzel csak az a baj, hogy bár az ember jól el van a kis világában, viszont nem sokat fog fel abból, ami körülötte történik. Akkor még a rendőrség nem annyira vette komolyan ezt a dolgot, nem is figyeltek rá, szóval nem volt sok kockázat. És bár izgalmas dolgok ezek, de azért, mint mindig, kell a fejlődés. Nagyon helyénvalónak tartottam, hogy lassan meg kéne ismerkedni az extasy-val, meg a speed-del és ezzel szimultán még valami minőségibb kapcsolódás is kéne, mondjuk, gomba, vagy LSD, esetleg meszkalin formájában. Gyakorlatilag itt már minden hangulathoz megvolt a megfelelő szer. Attól függően, hogy csak kicsit, vagy épp nagyon szerettem volna jól érezni magam a hétvégén, vagy épp csak videózni a haverokkal, vásároltam össze a menüt. Ezek a bevásárlások pedig szinte az egész hetet lefoglalták, így nem is unatkoztam, sőt roppant teljesnek éreztem az életem. Sokkal mozgalmasabbnak, kötetlenebbnek, mélyebbnek, mint másokét. Foglalkoztam kicsit a pszichológiával, keleti tanokkal, és a megfelelő pszichedellikus irodalmakkal. Úgy éreztem, hogy

ezek nagyon izgalmas dolgok, valahol ezekbe lehet megtalálni az élet értelmét.

Ekkor indult el a „pechsorozat”. Valamiért kitalálták, hogy komolyan kell venni a könnyű drogokat és egy elég kemény „példastuálós” időszak következett a rendőrség részéről. „Kitanulták” mire kell figyelni, hogy kell motozni. Mit és hol kell keresni. Lévén életem 60–70%-át legalább enyhén beszívott állapotban töltöttem, rendszeresen vásároltam és hordtam magamnál füvet, elég érzékenyen érintett ez a dolog. Félni kellett, vagy taktikázni szinte mindig, ha az utcán voltam. Razziákba futottunk bele, pár barátomat lecsukták, vagy megfigyelték. Nagyon kellemetlen volt. Négy-öt alkalommal nem is tudom, hogy úszhattam meg, hogy bevigyenek. Nem akartam börtönbe menni.

Kicsit később volt egy brutális meszkalinos utazásom (badtrip), amin nem tudtam túlteni magam. Szétestem, megzavarodtam és pánikrohamaim voltak. Ami, ha szívtam, még erősebben tört rám. Így már nem szívhattam, vagy ha igen, az pokoli volt, ezért már nem nagyon találkozhattam a haverjaimmal se. Ekkor tisztult ki a kép, hogy igazából semmit nem csinálok ezen kívül. Fogalmam nincs, hogy miből is érettségizek, hol tanulok tovább, a családomtól eltávolodtam, úgy igazán nincs is jövőm. Valahogy leérettségiztem és kerestem egy iskolát, amit talán könnyen el tudok végezni és ad valami végzettséget. Közben állandóan megmagyarázhatatlan félelem gyötört, amin nem bírtam úrrá lenni. Három sör alatt nem tudtam még alapfokon se funkcionálni egy társaságban. „Szerencsére” akkor tájt még összejöttem egy lánnyal és abban a kapcsolatban a maradék önérzetem is széthullott. A keleti bölcsességek is csak rontottak mindenben. A pszichológiai könyvek meg egyenesen megőrjítettek. Nem tudtam megjavítani magam. És fogalmam sem volt, ki tudna rajtam segíteni.

Az egyik barátom akkor kezdett el járogatni egy gyülekezetbe, és nagyon biztatott, hogy menjek el én is. Rossz volt beismerni, hogy ha nem akarok évekig terápiákra járni (amiben nem hittem, hogy megoldás lehet), akkor itt már tényleg, csak egy Istennel lehet esélyem. Nagyon akartam, hogy segítsen. El is mentünk és arról szólt a tanítás, hogy akármilyen nyomorult is az ember, Isten szereti, el akarja venni a bűneit, és új életet akar neki adni. Alig bírtam nem azonnal igent mondani, de azért hazamentem átgondolni és legközelebb már úgy mentem vissza, hogy mondhatnak akármit, én megtérek és átadom az életem, mert ennél csak jobb lehet. És ha van Isten, biztos tesz valamit.

Hirtelen nem is történt semmi, járogattam gyülekezetbe és továbbra is sok problémám volt az előző élettemmel. Csak nagyon apró lépéseket mertem tenni, de egy idő után elkezdtek történni a dolgok. Visszamentem az iskolámba, ahonnan időközben kirúgtak, és sikerült befejezni, nem kevés csoda segítségével. Új barátaim lettek és megszűntek a pánikrohamok és a rémálmok. Olyan munkákat kaptam, amiket fél évvel azelőtt képtelen lettem volna elvégezni. És egyre inkább éreztem, hogy biztonságban vagyok, van jövőm, és az Úr szeret. Nem vagyok benne biztos, mi a biblikus magyarázat. Isten vitt-e végig ezeken a dolgokon, hogy felébresszen, vagy csak vár, hogy elérjek a saját ötleteim végéig. Megóvott a végzetes következményektől, majd végül felajánlotta a segítségét. (Szerintem az utóbbi.) Mindenesetre nagyon örülök, hogy ez történt, és minden elismerésem az ilyen szervezésért.

Ez már kicsit több mint három éve történt, de nekem nagy bizonyosság, és megnyugtató, ha eszembe jut. Érdekesnek tartom, hogy az Istennel szembeni ellenállás mennyire kifárasztja és tönkreteszi az embert, majd ebből az állapotból pedig csak Isten tudja helyreállítani. Ez jó. És érdekesnek tartom azt is, hogy az ember ezt milyen gyorsan elfelejti. Ez nem olyan jó.

Azzal, hogy én annak idején ígert mondtam, tudom, hogy az életem és lehetőségeim megváltoztak, csak sajnós én nem teljesen.

Itt értem el a „hit utáni vallásossághoz”, amit megint csak nem szeretek, bár már egészen máshogy látom a dolgokat. Eddig úgy gondoltam, hogy a vallás és Isten rossz dolgok, főleg, mert Isten nincs is. Szóval a vallás értelmetlen, meg túl sok fajta is van.

Jelenleg azt gondolom, hogy a vallás rossz, mert élettelen. Az Isten jó, mert ismerem, és a hit is jó, mert azon keresztül kapcsolatban lehetek Vele. Ettől függetlenül, vagy épp ennek ellenére, mégis sokszor a vallásosságba menekülök.

Mint ahogy a megtérésem se, a vallásossághoz való eljutásom se két nap alatt történt. Egy elég hosszú folyamat eredménye lett, amit szép lassú lépésekkel, vagy éppen nem lépésekkel sikerült elérni.

A megtérés utáni néhány hónapban még elég sok problémával kellett szembesülnöm. Nem igazán sikerült beilleszkednem az új életembe és az új társaságba. Nem tudtam folyamatosan haladni egy irányba és bár nem kedvelem ezt a szót, de igazán jól kimunkált kis kísértésekbe futottam bele és néhányban el is buktam. Persze emiatt meg nagyon erős lelkiismeret-furdalásom volt.

Sokat hallottam arról, hogy a megtéréshez közeli emberek, illetve a friss hívők kifejezetten sok kísértésnek vannak kitéve, de valahogy mégse sikerült elkerülni őket és beismerni magam előtt, hogy nem vagyok elég erős, hogy megálljak a szakadék szélén, ha már lenéztem. Mindig akkor jöttek a telefonok, mikor amúgyis hezitáltam. Ha valamilyen gyülekezeti alkalom volt, legalább három programlehetőség adódott, amelyekhez sokkal nagyobb kedvem volt. Nem fogtam fel, hogy tényleg harc folyik a lelkekért és én is fontos vagyok mindkét oldalnak, egészen egy nyári ifjúsági alkalomig.

Siófok mellé mentünk a gyülekezet néhány fiataljával. Tanításokat hallgattunk, beszélgettünk. A pár nap csúcspontja pedig a bemerítés volt a Balatonban, amin én is részt akartam venni. Természetesen végig nagyon furcsán éreztem magam. Az egyik éjszaka nem tudtam semmit aludni, annyira fájt a fejem. Másnap elkezdett esni, hogy még a házból se lehessen kimenni, de az i-re a bemerítés előtti este került fel a pont. Már azon gondolkodtam, hogy hazavonatozok, mikor kaptam egy sms-t egy lánytól – akit nem láttam egy éve, és akkor is csak egyszer találkoztunk –, hogy ő ott iszogat Siófokon a barátjával, unatkozik, és ha esetleg én is a Balatonnál vagyok, odaugorhatnék „aludni” a kollégiumba, ahol lakik.

Életemben nem kaptam ilyen „konkrét” ajánlatot senkitől, főleg, hogy alig ismerem az illetőt, aki „véletlenül” pont három kilométerre nyaralगत tőlem, bár ezt nem is tudja. Ez már tényleg annyira morbid volt, hogy el se hittem. Megmutattam az üzenetet az egyik vezetőnek, aki felnevetett és annyit mondott, hogy – üdvözöllek a klubban...! – Nem utaztam haza, inkább maradtam és bemerítkeztem.

Ez után már könnyebb volt nemet mondani és a keresztény életem is elkezdett jobb ütemben haladni. A kevesebb bukás miatt jobb lett a közérzetem és egy kicsit magabiztosabbá is váltam. Már csak egy dolog hiányzott egyre jobban, szerettem volna valamilyen állandó szolgálatot. Nem tudtam pontosan milyen, de arra gondoltam, hogy jó lenne fiatalokkal foglalkozni, akik hasonló problémákkal küzdenek, mint én, vagy épp csak nem is sejtik, milyen következménye lehet az életvitelüknek. Sokat imádkoztam és érdeklődtem, de végül engem talált meg a tökéletes lehetőség. Egyik barátom hívott fel egy nap, hogy valaki szeretne nyitni egy „tini-házat” Zuglóban, ahol a kerület csellengőinek nyújtanak programlehetőséget és egyben evangélizálnánk is. Az ingatlan már meg is volt, csak segítők kellett a munka beindításához. Azonnal ígert mondtam, és nagyon megnyugodtam. Hetente két-

szer voltunk nyitva, a nyári szünet alatt meg szinte minden nap. Elég sok gyerek volt és jól is érezték magukat. Kicsit nehéz volt a fegyelmelés, de próbáltunk egyszerű és egyértelmű házszabályokat hozni, amiket be is lehet tartani és tartatni. A beszélgetéseken és programokon kívül felváltva tartottunk úgynevezett „hat órás” alkalmakat, aminek igyekeztünk mindig valamilyen igei háttérrel is biztosítani. Mi munkatársak is sokat voltunk együtt. Imaalkalmakat tartottunk, továbbképzésekre jártunk. Mindenkinek megvolt a maga feladata és azt csinálhattuk, amihez értettünk. Sok támogatónk akadt, akiktől pénzt, felszereléseket, vagy imatámogatást kaptunk, így folyamatosan tudtunk fejlődni. Mivel ez egy felekezeti szerveződés volt, mindig alkalmunk nyílt más gyülekezetekbe menni és beszélni a munkánkról, az életünkről, még Németországba is eljutottunk.

Nagyon jó érzés volt, hogy mindenhol örömmel fogadnak minket és biztatnak, hogy folytassuk csak így tovább. Annyira a helyemen éreztem magamat, hogy szép lassan elkezdtek elmaradozni a reggeli csendessegeim és az imádkozás se volt már mindennapos létszükséglet. Jól éreztem magam, ráálltam egy ritmusra, ahol mindennek megvolt a helye, az ideje és a fontossági sorrendje. Csak az volt a baj, hogy Isten kimaradt belőle. Úgy gondoltam, hogy az Ő akarataiban járok és elég jól el is boldogulok. Egy ideig ez nem is volt szembeütő, ment minden a maga útján, de mégis megszokássá vált sok minden. A munka a „házban”, a sráccokkal való foglalkozás, a „hat órás” alkalmak, és az imaalkalmak a munkatársakkal. Kialakult egy-két rutin imádság és biznyságtétel, amit bármikor elő lehetett húzni. Nagyon lelki, szuper keresztény arcot tudtam vágni, és úgy viselkedni, mint akinek minden rendben van az életében, okos dolgokat tud mondani Istenről és nagyon fontos szolgálatban vesz részt. Azt hiszem, így lettem vallásos.

Nem volt komoly probléma az életemben, nem kényszerültem a hitem karbantartására, és szép lassan ellustultam. Próbáltam tartani az alapvető keresztény erkölcsi alapokat, de az Úrral való kapcsolatomban szinte teljesen nulla lett. Nem rá hagytam, csak azokra a dolgokra, amiket már megtanultam. A lelkiismeretem azzal nyugtattam, hogy én mégis járok gyülekezetbe, szolgálok, ami már így is sokkal jobb, mint a többség. Nem fejlődtem, csak egy helyben toporogtam.

Nem volt jó érzés ennek tudatára ébredni. De így talán már könnyebb lesz vigyázni, és többször nem beleesni ebbe a hiába...

G. B.

Emlékek nyomában

Héthalmi Páth Károly a teológiai hallgatók férfikarát vezényli az Aradi utcai székház 2. emeleti tanácstermében

Azok között, akik hiánytalanul meg tudják nevezni a képen szereplő személyeket, jutalomkönyvet sorsolunk ki.

Ahogy végighallgattam a fölvételeket, amelyek Pesterzsébeten készültek a Héthalmi-estről, a szívemben egyetlen vágy volt, bárcsak hallhatta volna ezt Héthalmi testvér is, mert mindig ilyen igényes volt a szép és művészeti előadásra. Remekelt Pesterzsébet.

Héthalmi testvér nekem tanárom volt a teológián négy éven keresztül, és ismertem jól zeneszerzői képességét. Nem felejttem el, hogy még csak éppen beérkeztünk a teológiára –

1951. szeptember elején – amikor Héthalmi testvér bejött és azt mondta: „Dr. Somogyi Imre elnök testvér eltávozott az élők sorából. Nekem atyai barátom volt, és ezért vagyok ennyire elkeseredve. Itt van kezemben az ő utolsó költeménye. Én nem tudom felolvasni, de Gerzsenyi László, légy szíves, olvasd föl.” Elhangzott a „Még egy éneket hadd énekeljek, Uram”. Mire a végére ért, Gerzsenyi testvér is nagyon meghatódott, mi is

vele együtt. Héthalmi testvér azt mondta: „Laci, nagyon köszönöm az átélt felolvasást, mert mindezek nyomán bennem megfogalmazódott az ének, amelyet a Budapesti Gyülekezetek Összevont Férfikara fog elénekelni a temetésen.” Ezen az éjszakán írta meg az éneket Héthalmi testvér, és másnap reggel már hozta is, hogy másoljuk le és több példányt készítsünk. Ezt énekeljük a temetés alkalmával, és azt hiszem, ez az éneke kevés testvéreknek van meg.

Arra is emlékeztem a nagyszerű CD hallgatása alkalmával, hogy az 1950-es évek elején Héthalmi testvér szeretetének kifejezéseként egy ének előjátékát írta le apukám puzon szölmára. Az előjátékon ott van Héthalmi testvér kézjegye, aláírása és ajánlása, mert valahányszor Kiskőrösön énekeztetett tanfolyamot tartott, mindig a mi vendégünk volt... Nem is beszélek arról a sok férfikari átiratról, amelyet készített nekünk, szemináristáknak Héthalmi testvér, mert rendszeresen látogattuk a gyülekezeteket, és várták énekeinket. Anyagunk nem volt, ő írt át sok ismert éneket férfikarra. Ezek is megvannak gyűjteményemben.

Nagy köszönet nektek, Pesterzsébetieknek. Elsőrangú, kiváló és remek volt.

*Dr. Viczián János
(Kelowna, Kanada)*

Nosztalgia, vagy valami több?

Hálás vagyok a Jó Atyának, hogy ott lehettem Pesterzsébeten 2008. november 8-án a Héthalmi Páth Károly-émlékünnepélyen.

A sok kedves ismerős ének visszarepített gyermekkoromba, mert Rákoscabán Héthalmi testvér művei állandóan hangzottak. Énekelte az énekkar, és a rendszeresen szolgáló vonózenekar is repertoáron tartotta őket. Jó volt emlékezni az elődökre: Kovács Pista bácsira, Debreczeni Lajos bácsira, Jobbágy István testvérré, édesapámra, akik már nincsenek közöttünk.

Személyesen gyermekkoromban nem találkoztam Héthalmi testvérral, de rákoscabai szolgálatára mindig emlékeztek, és emlékeztettek kortársai. Első élményem Héthalmi testvérral kapcsolatban az 1980-as évek elején történt. Sok

év után hazalátogathattam, és Újpesten, és a Wesselényi utcában a tiszteletére rendeztek egy-egy istentiszteletet. Apósom, Cseri Kálmán boldogan ment Újpestre, és találkozott régi, tisztelt tanárával. Másnap a Wesselényi utcába indult, amikor utolérte a hazahívó szó. Boldog mosollyal az arcán halt meg.

Hogy ez most több hónap után miért jutott eszembe? Megnéztem az estéről készült DVD-t, és sok-sok gondolat fogalmazódott meg bennem.

Milyen jó volt régen, sokan voltunk, nem okozott gondot egy-egy nehezebb kórusmű megtanulása és előadása sem. Milyen jó volt, hogy azért vesztünk össze, hogy ki, mikor éri el azt a kort, amikor teljes jogú énekkari tag lehetett? Mért volt természetes, hogy minden gyerek zeneiskolába járt, és alig várta, hogy

tudásával szolgálhasson a gyülekezetben? Mi, mai szülők mit rontottunk el?

Aztán elszégyelltem magam, és újra végignéztem a DVD-t. Örültem annak, hogy Erzsébeten olyan az énekkar, hogy elő tudnak adni bármilyen nehéz művet. Örültem annak is, hogy a zenekarban is láttam a Héthalmi testvér által folytatott munka továbbélését. Van, aki átvegye a stafétát az elődöktől. Isten ügyét nem kell féltenuink, csak a mi feladatunkat kell pontosan ellátnunk.

A CD sokadik hallgatása után is az a meggyőződésem, hogy a szent zenének van létjogosultsága a mai gyülekezetek életében is.

Nekünk van mire emlékezni, és hálnak lenni, de vajon gyerekeinknek 20-30 év múlva lesz-e?

Cseriné Szilágyi Erzsébet

Elmélkedés az imádságról

Beszélni nem is tudtam még, de naponta többször is összetették a kezemet. Ilyenkor imádkoztunk. Nem értettem, mi az, de tettem, ahogy kívánták. Aztán még örömet is találtam benne, mert ilyenkor mindig megdicsértek. Egyszer azonban megsejtettem valamit a titokból. Attól kezdve úgy éreztem, hogy az ima nagyon komoly és bizalmas dolog. Intimitás, ahol maga a ceremónia is szinte önmagában hatékony. Belső tartást adott, hogy „tudok” imádkozni. Mintha kulcsom lett volna egy misztikus szoba ajtajának zárjához. És ezt a kulcsot állandóan magammal hordhattam.

Megkapó volt a forma is. A szigorú kötöttség a megszokott, talán ősi mozdulatokban, pózban, reakciókban. Térdre hullni egy láthatatlan, de jelenlévő hatalom előtt. Behunyt szemmel figyelni a csendet. Mint mikor mély kútba néz a gyermekszempár, és izgatottan várja az elejtett kavics csobbanásának nesztét. Az egymásba ölelkező két kéz, hogy semmi mással ne foglalkozzék, csak készüljön a tetterre, amelyre a kapcsolatfelvétel után kerül majd sor. És a szabadság, a vágyak röppályája, a merész óhajok szárnyalása, a „minden lehetséges” tágassága.

Kiléptem a profán hétköznapiaságok szoros teréből, és zúgva megérkezett a vakító fényességű felelet. Az első nagy „meghallgattatás”, ahogy tanultuk annak idején. Az első mosolya Istennek, amely csak az enyém volt. Az első hangos kacagása, amely máig ott vibrál lelkeim visszhangos barlangjában. Kértem valamit, és az megtörtént! Retentó banális epizód egyébként. A mindkét lábával a földön járó ember egyszerű, gyermeki óhaja. És a csoda végbement. Sohasem kísérleteztem semmiféle racionális csűrés-csavarással, logikusnak tűnő magyarázattal. A csoda tisztán és szentül ragyog előttem. Meggyőzően hívogat, hogy kérjek bármit, bármikor, nem fogok csalódni.

Hívatom is lett az imádkozás. Ott állok az egy és a sok előtt, az egy és a sok fölött, és én vagyok a lebegő palló a szakadékok magasában. És rajtam vonaglik át minden keserv és fájdalom, és rajtam hullámlanak keresztül minden tétova reménység, és rajtam villámlanak át az örömeik és a himnuszok. – Én vagyok a törekeny palló, akin keresztül a súlyos Isten léptei közelednek a rám bízottak felé. Jön, hogy fenyítsen, jön, hogy földerítsen, érkezik a gyászban, jelenlévő lesz a csöndben és a nevetésben. Nincs rá szó, kifejezni a meghatottság remegő alázatát, elmondani a Főpásztor kezét fogó pásztor belső ujjongását, amikor a másik kezében ott lüktet a nyáj didergő szíve.

Ózondús levegő számomra az imádság. Takaró, amelyben fölmelegszem mindig, mert a gyűlölet, közöny, cinizmus, irigy indulat hűvöse megdermesztené a lelkemet. Menedék a fohász. Kílógó nyelvvel lohólnak utánam az agyrémeket koholók farkas-csapatai, a rugalmas izmokkal ináló rágalmazók, az értékeimre fogukat fenő nagy-ragadozók. De van kihez futnom, van lábam, ima-lábam, hogy oda fussak: Hozzá!

Hegycsúcsom az imádság. Ez az én egyszemélyes hegyormom, ahol mindig fújnak a szelek, mozognak a Lélek hatalmas áramlásai, hozzák s viszik a hit kódjával rejtjelezett üzeneteket. Itt, fön, mindig tiszta az ég, innen messzire lát a szív szeme, ide nem hatolhat már a szennyes áradat ijesztő morgása. Itt megbékélek önmagammal, lelkeim ráncai kisimulnak, szellemi érzékszerveim visszanyerik eredeti képességeiket. Ezen a hegyen készülok abba hagyni azt, ami nekem mindennél fontosabb, ezen az ormon készülok elkezdni azt, ami nekem még a legfontosabbnál is fontosabb. Innen már csak egy ugrás az Ég!

Gerzsenyi Sándor

MEGHÍVÓ

**Jubileumi Konferenciát tartunk Pesterzsébeten
2009. március 1-jén
vasárnap délután 5 órai kezdettel**

A konferencia témája:
„Más fundamentumot senki sem vethet”
(1Kor 3:11)

Megemlékezünk az európai baptista misszió
kezdetének 400. évfordulójáról is,
de mai feladatainkra koncentrálunk:
„A jövődöt keressük”
(Zsid 13:14)

Közreműködik a délpesti összevont énekkar,
fúvós zenekar, ének- és hangszeres szólisták

A Jó Pásztor jelen számában közöljük a
konferenciái himnuszát,
Tóka Szabolcs testvér szerzeményét.

*Kérjük azokat, akik eljönnek,
hogy tanulják meg ezt az éneket!*

**Minden érdeklődőt szeretettel várunk
az egész országból.**

Könyv-, CD- és DVD-ajánló

Dr. Almási Mihály: A nagy kaland

Ára: 1190 Ft

akciós ár: 900 Ft

A hegyi kunyhó

Ára: 590 Ft

akciós ár: 490 Ft

Jó Pásztor, Jézus... CD

Ára: 2300 Ft

akciós ár: 1900 Ft

Emlékezz vissza az útra! CD

Ára: 2300 Ft

akciós ár: 1900 Ft

Gerzsenyi Sándor: A századik

Ára 1890 Ft

akciós ár: 1490 Ft

Dr. Almási Mihály: Kegyelem minden

Ára: 4400 Ft

akciós ár: 2900 Ft

Szökepusztai Zarándok Kápolna DVD

Ára: 2200 Ft

akciós ár: 1700 Ft

A kiadványok megrendelhetők:

Jó Pásztor Envagéliumi Könyvterjesztő Szolgálat
1751 Budapest, Pf. 279

E-mail: jopasztor@baptist.hu • Tel.: 06-20/886-0712

„Édesanyánk”, a gyülekezet

Sok szép hasonlat teszi nagyon szimpatikussá előttünk a gyülekezetet. Ezek között is talán a legkifejezőbb: az „anyaszentegyház” megnevezés. Nem a helyi gyülekezetet jelöli, hanem a megváltott népet, valamennyi hívőt, mindazokat, akik Jézus Krisztus üdvözítő kegyelmének részesei. – Ennek az összetett szónak minden szótagja fontos és hangsúlyos.

„Egy”, vagyis a felekezetek falai fölé magasodik. „Szent”, ami azt jelenti, hogy nem az adminisztratív eszközök által besoroltak tartoznak hozzá, hanem a Bárány vérében megtisztultak és a Lélek által a szentség útján járók. És „anya”, mégpedig a következő értelemben:

Isten gyermekévé nem a testi származása szerint lehet az ember. A „kiválasztott nép” olyan fogalom, amelyet felváltott egy másik: a világ. A mennyei Atya minden ember számára megtartotta a kiválasztottá levés lehetőségét. Isten gyermeke az az ember, aki azzá, vagyis új-já született. Az újjá-születések a gyülekezetben, vagyis a gyülekezet által történnek. Így van ez még akkor is, ha leszűkítjük a határokat a „ketten vagy hárman” alsó régiójáig, amennyiben itt a plusz egy fő maga Jézus Krisztus.

Csak az a gyülekezet tud „világra hozni” új egyedeket, amelyben a teremtető erő a Szentlélek. Ismerjük Krisztusnak merész távlatokat sejtető programját, amikor így szól apostolaihoz: „Tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig” (ApCs 1:8). Ebben az ígéletben a progresszivitás, a dinamikus növekedés feltétele: „Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek (ugyanott!). Ha ő az állandó társa az „anyának”, akkor a gyülekezet szaporodni fog. Amint az ősi igék determinálták a föld rendjét: „Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet!” (1Móz 1:28).

Napjainkban valami sötét átok ül a családokon, és az anyák nem akarnak szülni, az apák kiléte pedig gyakran bizonytalan. Nemzetek előregedéséről hallunk és olvasunk, és ősi család-fák száradnak ki és dőlnek az enyészetbe. És mintha valami félelmetes összefüggés húzódnék a jelenségek között, de az „anyaszentegyház” is egyre kevesebb gyermeknek ad életet, és akik megszületnek mégis, azok között sok az életképtelen, vagy a torzszülött. (A megállapítás most a mi kontinensünk határain belülre vonatkozik).

Nem születhet gyermek ott, ahol nincs apa, vagyis hiányzik a Szentlélek. Korcsok születnek ott, ahol az apa szerepét emberi irányítású szellemi mozgalmak igyekeznek pótolni.

A gyülekezet akkor tölti be anyai hivatását, ha természetes módon áthatják folyamatos életét az ideális anya nemes és gazdag érzelmei, ha szülői funkcióját eszményi módon teljesíti.

Kevés az, hogy valaki eljutott a megtérés nagy eseményéig, a bemelegítésig. Ez nem a végállomás, hanem a start-vonal. Ettől kezdve fejlődni és növekedni kell! Nagyon vigyázzunk, hogy akiket els segítettünk a megtérésig, nehogy lelki táplálék nélkül maradjanak a gyülekezetben. A „tejnek itala” és a rágósbabb étkek egyaránt kerüljenek a közösség asztalára, a szöszékre, hogy életerős nemzedékek nőjenek föl az egyházban.

Elég hosszú ideig tart, míg egy csecsemő odáig fejlődik, hogy „szobatisztává” lesz. Addig nagyon sok energiát elvesz a szülőktől a „tisztába tevés”, a pelenkázás, a kicsiny gyermeknek a közösségivé tétele. Kapnak-e lehetőséget a gyülekezetek újszülöttei, hogy megtisztuljanak kételyeik, bizonytalanságaik, esetleges botlásaik és vétkeik salakjától? Nem olyan lelki felnőttek próbálják őket életszentségre és közösségi „szobatisztaságra” nevelni, akik nem átalják telerondítani gyűlöletükkel, hazug rágalmakkal, mindent beszenyező pletykáikkal az otthont, melyből az élet illatának kellene kiáradnia?

Az apa és az anya nem csak tanít, hanem nevel is. A szülői példa sorsdöntő erejű. Az idősebb testvérek magatartása meghatározó szerepet játszik. Nem lehet elvárni az újabb lelki generációtól, hogy imádkozó életet éljen, vegye komolyan a közösségi alkalmakat, kapcsolódjék be a szolgálatokba, hozzon áldozatokat az Úr ügyéért – ha a „nevelőknek” nincs imaéletük, ha könnyelműen elmaradnak az összejövetelekről, ha kényelmes semmittevésbe merülve csupán „fogyasztói” a közös asztalra helyezett javaknak.

Az anya legnagyobb ereje a szeretete. Ezzel győz a kilátástalan szituációkban, és ez az a vonzó erő, amely a távolba szakadt tékozlókat is mindig valami titkos mágnesként vonja vissza a közösséghez. Az apa inkább a fegyelmet és a szigorúságot képviseli a családban. A Szentlélek által inspirált igehirdetés int, fedd, dorgál, fegyelmezi az egész családot. De az anyának az a szent kötelessége, hogy megbocsásson, hogy szívére ölelje a békességre vágyókat, hogy letörölje a bűnbánók könnyeit, és bekötözze a sérültek sebeit.

A statisztikai kimutatások szerint a vallásos szellemben élő családok népesebbek, mint az anyagelvű gondolkodásúak. Összefüggést látok az anyagiasság, a földhöz ragadtság, az evilági dolgok felé orientáltság, valamint a gyülekezeti meddőség között. Hogyan merne ránk bízni a Mindenható Atya lelki gyermekeket, ha minket sokkal jobban érdekel a fizetés, a meggazdagodás, a pompásan berendezett otthon, a külföldi utazás, a gépkocsi – mint az Úr ügye, a misszió jelene és jövője?!

Az sem mindegy ám, hogy a gyülekezetek jelenlegi tagjai milyen véleménnyel vannak a saját gyülekezetükkel kapcsolatban. Hány és hány felelőtlen megnyilatkozást hallok, és ilyenkor eszembe jut az egyik ószövetségi törvény két megfogalmazása: „átkozott, aki gyalázza... anyját!” (5Móz 27:16), „ha valaki... anyját gyalázza, az halállal bünhődjék!” (2Móz 21:17).

Őrizzük a gyülekezet tekintélyét! Ez nem csak elvi kérdés, hanem azt jelenti, hogy mi magunk is mindent megteszünk annak érdekében, hogy személyes életpéldánk, tisztaságunk, szentségünk és Isten iránti hűségünk által is erősödjék a gyülekezet hitele és tekintélye.

És álljon előttünk Anna példája! Hosszú időn át könyörgött az Úrhoz, hogy neki is hadd szülessen gyermeke, mígnem az égi Atya megkönyörült rajta. – Édesanyák! Gyülekezetek! Imádkozzatok újjászületésekért!

G. S.

„Aki akar, jöjjön!...”

90 évvel ezelőtt, 1919-ben a Viharsarok kis falujának, Biharugrának egyik parasztházából halvány lámpafény és lelkes énekhang szűrődött ki az estébe: „Aki akar, jöjjön, hív hangosan...” Az ismétlődő kérdés megállította a 16 éves gyerekembert – Kovács Imrét – és fogvatartotta egy életen át...

Missziótörténeti sorozatunkban az Ugrai Kovács Imre lelkipásztor testvérrel készített interjúból közlünk részleteket. A hangfölvételt 1976. dec. 18-án Bányai Jenő testvér készítette. Azért is aktuális ez az írás, mert mint kiderül, az idén 100 esztendő a Biharugrai Baptista Gyülekezet és 90 éve bemelegített Kovács Imre testvér, misszióink egyik meghatározó, köztiszteletben álló vezetője.

– a szerk. –

B. J.: Hármásban vagyunk itt Kovács Imre testvérrel, és Arthúr fiával a Dunaharaszti, Vörösmarty u. 16. sz. alatti otthonában, és életéről beszélgetünk. Az isteni kegyelemnek arról a munkájáról, amit az Úr ifjúkorától kezdve napjainkig végzett az ő életében. Ahogy a magam vázlatos módján ismerem életét, úgy érzem, Kovács Imre testvér hazai misszióknak olyan periódusában élt, amelyben szinte hidat képezett. Ez a híd a két világháború között kezd felívelni, és a második világháború után, éppen a legnehezebb időszakban teljesedik ki és végzi el Istentől rendelt küldetését. Ennek az életútnak nagyon sok és szép állomása van, illetve lehet, amit Kovács Imre testvér sokkal jobban tud, mint én, és most éppen azért jöttem, hogy efelől érdeklődjem. Köszönöm, hogy lehetőséget adott ennek a találkozásnak a létrejöttére.

Legelőször is menjünk vissza a bölcsőhöz: a szülőföldhöz, a „Viharsarok”-hoz.

K. I.: 1903. március 28-án születtem Biharugrán. Édesapám éppúgy, mint édesanyám, sőt még azok szülei is mind ősi ugrai illetőségűek voltak. Kisparaszti családból származom. Elég szűkös viszonyok között éltünk, de nem nélkülöztünk gyermekkoromban. Édesapám nagyon szorgalmas földműves ember volt, édesanyámra pedig mint ügyes, takarékos háziasszonyra emlékezem. Édesapám csupán vallásos ember volt, eljárt a templomba, a helybeli református egyházban még presbiteri tisztelet is betöltött. Édesanyám azonban hívő lelkületű asszony volt, aki olvasta a Bibliát és imádkozott is. Ő szíven viselte az Isten dolgait.

Talán 5 éves lehettem, amikor egy vasárnap délelőtt ketten maradtunk otthon édesanyámmal. Őlébe vett és ezt mondta: „Kisfiam, én valamikor azt olvastam a Bibliában, hogy Isten elrendelte: minden elsőszülött gyermeket az Úrnak kell szentelni. Kisfiam, amikor te még meg sem születél, én így imádkoztam: Istenem, ha nekem egy kisfiút adsz, én azt Neked szentelem! – Vedd tudomásul, hogy te az Istené vagy, mert az Úrnak szenteltelek. Néki ajánlottalak fel téged!”

Sok mindent elfelejtettem az életben, de ezt soha nem felejttem el!

Jellemző az, amit szintén érdekesnek tartok, hogy nagyanyám minden alkalommal magával vitt a református templomba, amikor ő vasárnap az istentiszteletre ment.

S amikor otthon maradtam magamban, hétköznapokon is, az volt az időtöltésem, hogy egy – a szüleim által használt – vászonkendőt a nyakamba kötöttem, mint egy palástot, az asztal végéhez álltam és elkezdtem prédikálni, mint ahogy a templomban láttam. Úgy érzem, tudat alatt bennem volt ez a vágy, hogy ebbe a szolgálatba állhassak. Nem az a gondolat volt ez: milyen jó lehet papnak lenni, mert palástja van, hiszen fel sem foghattam annak a jelentőségét, hanem a hivatás utáni vágy élt bennem.

Amikor serdülni kezdtem, édesanyám egy kis Bibliát adott nekem, melyet ő kapott konfirmálásra. Emlékszem, olyan 12–14 éves fiú lehettem, aki éppen elhagyta az iskolát. Ott az volt a szokás, hogy a növekvő fiatalembernek az istállóban csináltak ágyat, népies kifejezéssel „vacskot”, ahol a lovak mellett aludt. Ser-

dülő koromtól én is ott aludtam a lovak mellett.

Kis Bibliám mindig ott volt a fejem alatt. Esténként elővettem és az olajmécses világa mellett olvastam. Érdekes, hogy leginkább János jelenéseit szerettem olvasgatni. Borzongás fogott el; mindig az volt bennem: én Istenem, csak addig ne történjenek meg ezek a rettenetes dolgok, amíg én élek! – Ilyen kapcsolatom volt ez idő tájt a valláshoz, a lelki élethez. S ahogy nőttünk fel öcsémrel, édesanyám rajtunk tartotta a szemét, mert szeretne volna, hogy mindenképpen templomba járó keresztyének legyünk.

Arra is emlékszem, mikor az I. világháború alatt bevettek a Községi Művelődési Körbe, ahol színdarabokat tanultunk be és adtunk elő. Ott szép jövőt jósoltak nekem. Főszerepeket is kaptam, mint 14–15 éves gyermek.

Egy alkalommal édesanyám kijelentette, hogy most nem szabad előadásra menni, mert bőjtre úrvacsorát kell venni a templomban. Elmentem a Művelődési Körbe és megmondtam a rendező tanítónőnek: édesanyám nem engedi, hogy szombat este játsszam, mert másnap úrvacsorát kell vennem. Azt válaszolta, hogy a tiszteletes úr is ott lesz. Ez megtörté édesanyám ellenállását, mondván, ha a tiszteletes úr is ott lesz, akkor mehetek.

Amikor 16 éves lettem – 1919-ben – betörték a románok. Éppen a templomban voltunk, amikor az istentisztelet alatt egy ember bekiáltott, hogy mindenki jöjjön ki, mert jönnek a románok! Óriási tolongás közt mentünk

ki, s mindenki futott hazafelé. A románok azonban nem jöttek be a faluba, hanem a határban megálltak. Ez az esemény megrázta a falu lakosságát; félelemmel és rettegéssel töltött el mindenkit. Azon az estén azt mondta édesanyám: „Gyermekeim, menjünk el a hívőkhöz.” – Ekkor még nem volt imaház Biharugrán, hanem nagybátyámnak, Kovács Ferencnek a házában jöttek össze a testvérek. A nagy-szobát használták istentisztelet céljára. Elmentünk hát oda. Amikor az ablak alá értünk, az az ének hallatszott ki: „Aki akar, jöjjön, hív hangosan...” – a régi Evangyéliomi Zsoltár szövege szerint.

Megálltam az ablak alatt s úgy átjárta a lelkemet a dallam és a szöveg, – annak ellenére, hogy serdülő gyermek voltam – hogy nem tudtam szabadulni az ének hatása alól. Bennem zsongott: Aki akar, jöjjön... Aki akar, jöjjön... Arra nem emlékszem, ki prédikált, arra sem, hogy miről, mert folyton az ének hívogató szava visszahangzott bennem. Ezután már magamtól is elmentem, de először édesanyám vitt el bennünket. Csak az esti istentiszteletre mentem az imaházba, vasárnap délelőtt szégyelltem elmenni, mert ebben a kis községben a hívőket lenézték, gyalázták, utánuk kiabáltak, mint ahogy később velem is tették.

B. J.: Mikor kezdődött Biharugrán a gyülekezeti élet?

K. I.: A századforduló után, 1908-1909-ben. Nagyszalontáról jött át Kornya Mihály, Tóth Mihály és Vass János testvér. Ők végezték kezdetben a missziómunkát, felváltva.

K. A.: A családban volt már akkor bemelegített tag?

K. I.: Senki, csak édesanyám járogatott. Azt azonban el kell mondanom, hogy anyai részről Tornyai nagyanyám is járt a gyülekezetbe. Amikor 4–5 éves kisgyermek lehettem, sokszor elvittek magukhoz. Jól emlékszem, amint nagyanyám letérdelt a padka elé, úgy olvasott egy nagy könyvet és utána elkezdett sírni. Ilyenkor nagyapám, aki mezőőr volt, nem volt odahaza. Nagyanyám ezt az alkalmat használta fel a Bibliáolvasásra. Odamentem és megkérdeztem, hogy miért sír, nagyanyám?

– Csak később értettem meg sírásának okát: ezek a bűnbánat könnyei voltak.

Nagyanyám 1912-ben halt meg, és pedig úgy, hogy szilveszter estéjén az imaházból hazamenőben elcsúszott a fagyos úton, fejét belevágta a földbe, s több heti szenvedés után márciusban meghalt. Meg vagyok győződve arról, hogy lélekben az Úré volt, mert átadta életét a Megváltónak. Valójában innen eredt, hogy én is imaházba járó lettem.

B. J.: Ha már itt tartunk, jegyezzük fel a családi kapcsolatokat is.

K. I.: Édesapám Kovács Bálint volt, édesanyám Tornyai Sára. Hét-köznap i maházba járogatásom miatt a családban megkezdődött a harc, mert apai nagyanyám buzgó református volt. Nem hívő lelkületű, hanem fanatikusan vallásos, aki engem is támadott. Édesapámat ellenem uszította, hogy miért engedi a fiát a lenézett hívőkhöz? De édesapám azt mondta: „Nézze, édesanyám, én nem bánom, ha odajár, onnan nem hozzák haza bevert fejjel, mintha kocsmába járna. Jól teszi, ha odamegy.” – Édesapám akkor már községi pénztáros volt, majd később bíró is lett.

Ez 1919 márciusában történt. Mind ez ideig – mint már említettem – csak esténként jártam imaházba, vasárnap délelőtt pedig a református templomba.

Egy vasárnap reggel szintén a templomba készültem. Ahogy kiléptem a kapun, két hívő ember, Nagy Károly és Nagy Lajos, belém karolt, mondván: „No, kedves Imre, jönni akarsz az imaházba?” – Persze, nem mertem azt mondani, hogy nem oda igyekszem.

Így aztán közrefogott a két atyafi és mentünk a templommal ellenkező irányba, az imaház felé. Velünk szemben pedig jöttek a templomba igyekvő asszonyok. Én úgy mentem szégyenkezve a két testvér között, mint egy halálraítélt. Izzadtam, szinte lefőttem, mire az imaházhoz értünk. A templomba igyekvők nem kis ámulatára tértem be az imaházba. Ott alig vártam, hogy vége legyen az istentiszteletnek, sietve elhagytam a helyiséget, nehogy hazafelé is a hívőkkel lássanak együtt a templomból hazatérők. Azonban ez volt a tűz-

Biharugrai imaház romokban, 1945

kereszttség; ezután nappal is kezdtem járni az imaházba.

Egyszer egy péntek esti imaórán két öregember közé kerültem a padban. Nagy Sándor testvér volt az egyik, a falu kondása, aki bár írástudatlan volt, rendkívül jámbor életű ember hírében állt. A másik, Tolvaj István, olyan „egy girás” ember volt. Az volt a szokás akkor a biharugrai gyülekezetben, hogy sorban, egymás után imádkoztak. Amikor az én pad-soromra került sor, megbökött az egyik testvér, mondván: „Te is imádkozz!” – A másik is szólt: „Imádkozz te is, Imre!” Mire rám került a sor, én is elkezdtem imádkozni, azonban fogalmam sincs, mit mondtam.

Utána azt hittem, kiszakad a szívem. Azonban ezután odahaza nemcsak a Bibliát olvastam, de imádkozgattam is.

Augusztusban bemelegítés volt a Sebes-Körösben. A bemelegítést a szalontai Vass János testvér végezte, aki még az ideiglenes határ ellenére is átjárt hozzánk a körzetbe. Elmentem a bemelegítésre, amely vasárnap délelőtt történt. Ekkor láttam először bibliai bemelegítést: Amikor megláttam a fehérruhásokat, úgy meghatott a látvány, hogy azonnal kész lettem volna a bemelegítésre, de eltanácsoltak, mondván, hogy arra még több idő kell.

Biharugrai új kápolna, 1948

Én azonban már szeptemberben kértem a gyülekezetbe való felvételemet. Azt ajánlották, hogy írjak Nagyszalontára Vass János testvérnek. A válasz megérkezett. Vass testvér azt írta, hogy szeptember utolsó vasárnapján bemerítést tartanak Okányban, s ha oda elmegyünk, ott sor kerülhet a vallástételre és a bemerítkezésre egyaránt.

Fölkerestem édesapámat a község-házán, hogy közöljem vele elhatározásomat. „Édesapám – mondtam –, szeretnék elmenni Okányba bemerítésre.” – „Eredj fiam” – mondta. Kis szabódás után újra megszólaltam: „De édesapám, én is szeretnék bemerítkezni!” – „Meggondoltad, fiam?” – kérdezte. „Meg!” – válaszoltam. – „Nehogy elhirtelenkedsz és a hívőkre is, magadra is szégyent hozzáll!” Olyan örömmel mentem haza, hogy ki nem beszélhetem!

Szombat éjjel többedmagammal elindultunk gyalog, hogy vasárnap reggelre ott legyünk. Biharugrához Okány 23 km távolságra van...

Megérkezésünk után jött a hír, hogy Vass testvér nem tud jönni, akadályoztatás miatt. Egy héttel későbbre halasztották a bemerítést. Így aztán eredménytelenül tértünk vissza gyalog szülőfalumba.

De a következő héten már kocsi jött értünk Okányból. Vasárnap

nem kerülhetett sor a bemerítésre, mert Okánynál nem volt elég mély a víz, s Körösfalut szemelték ki alkalmas helynek, ami szintén nagy távolságra volt Okánytól. S miután a hívőknel ez idő tájt igen komolyan vették a vasárnap megszentelését, így a bemerítést hétfőre halasztották. Ugyanis vasárnap nem lehetett befogni a lovakat a kocsiba. Szorongás vett rajtam erőt, mert nem kéredeztem el hétfőre is; úgy gondoltam, hogy vasárnap estére már otthon leszek. Hétfőn aztán egy tucat, hívőkkel megrakott kocsisor indult a bemerítés színhelyére.

A helyszínen először vallást tettünk hitünkéről, majd Vass János testvér ötödmagammal bemerített a Sebes-Körös hullámaiba.

Örömmel, de kissé szorongva mentem haza. Azonban nem volt különösebb baj, amikor elmondtam a bemerítés módosult időpontjának okát. Amikor a családon belül vita tárgya lett bemerítkezésem, édesapám azt mondta nagyanyámnak: „A gyermekek kereszttség nem számít semmit, hiszen én sem vagyok megkeresztelve.” Minthogy az öcsém nem járt velem az imaházba, ő lett ezután a nagyanyám kedvence...

Így kezdődött el hívő életem első szakasza. Legyen érte hála Istennek!

VISSZHANG

Odaragasztott a tv-néző fotelomba ez a kiváló DVD, amely a Héthalmi-émléket rögzítette. Gimnazista korom óta rajongója vagyok Károly bátyám művészetének. Tulajdonképpen az ő szerzeményei és átiratai inspiráltak először arra, hogy megtanuljak harmóniumozni. Belső füllel ugyanis alig tudtam követni bravúros akrobatikáját az öt vonalon átívelő kanyargós ösvényeken.

Ezen a meghirdetett hangversenyen csak azért nem tudtam részt venni személyesen, mert az Úr ismét szolgálatba állított egy élő és eleven gyülekezetben, ahol ügyintéző lelkipásztor vagyok. A „gravitáció” erősebb mostanában, mint az én akadályt alig ismerő szárnyaim, így hát csak a technika segítségével élvezhettem ezt a lenyűgöző, lélekemelő gyülekezeti istentiszteletet. Mint „régimotoros”, tisztában vagyok vele, mennyi áldozattal és robotmunkával jár egy ekkora zseni műveinek a betanulása és művészi interpretálása. Tisztelettel gratulálok az est minden szereplőjének, kezdve az ötletgazdától, a rendezőkön át egészen a hanghordozókat készítő technikus gárdáig!

Helyeselve bólogattam, amikor hallottam a műsorvezető elismerő megjegyzését, hogy Héthalmi Páth Károlyt olyan alkotóművésznek ismerték zseniális kollégái, aki kész volt feláldozni karrierjét az evangélium oltárán. – Ez a mondat felér egy posztumusz díjjal!

Gerzsenyi Sándor

Öröm az Úrban

*Jézus, arcod rám mosolygott.
Meggfogott szereteted.
E földön legszebb ajándék,
Hogy gyermeked lehetek.*

*Akadályok hogyha jönnek,
Haladnom kell, jól tudom:
Elkerülni, vagy legyőzni!
Ahogy tőled tanulom.*

*Rám helyezted szent igédet.
Hordoznom gyönyörűség.
Parancsolsz angyalaidnak,
Hogy járádom segítsék.*

G. S.

Szakemberek észrevételei egy centenáriumi hangverseny kapcsán

Az elmúlt esztendőben Héthalmi Páth Károly születésének 100. évfordulójára emlékezhettünk. Ez alkalomból került megrendezésre a zeneszerző műveiből összeállított emlékest a Pesterzsébeti Baptista Gyülekezetben 2008. november 9-én.

Héthalmi Páth Károly személyében olyan emberről van szó, aki életét Isten oltárára helyezte. Egy zeneszerzőnél elengedhetetlenül fontos saját belső világának teljes azonosulása azzal, amit ki akar fejezni. Nála ez megvolt. Művei a maguk őszinte, Isten felé forduló hangvételükkel valódi szellemi értéket képviselnek, „gyöngyszemek”. Stílusa, nyelvezte mindenki számára érthető. Nem lépett ki az ő idejében már erőteljesen jelenlévő atonális hangzások irányába, hanem megmaradt tonális keretek között. Inspirált zenéje színes harmóniavilágot hordoz, finoman kezelt diszsonanciákkal fűszerezi hangzását.

Kompozícióinak varázsát nem pusztán zenéjének hangulata adja, hanem szöveg és zene összhangja, amely széles spektrumot fest le: a mély, művészi megfogalmazástól a gyermekien tiszta, áttetsző ábrázolásig sokféle hangon megnyilatkozik. Mivel sok esetben kompozícióinak szövegét is ő maga írta, ilyen módon ezek személyes hitvallások is.

Életművének középpontjában strófikus dalai és kórusművei állnak. Ennek egyik valószínű oka a gyülekezeti zenekultúra, amely túlnyomórészt ilyen formákból táplálkozik a mai napig is – és ő ennek szolgált –, másfelől ebben találta meg mondanivalójának legalkalmasabb kifejeződését. Jelentős számú vonószekerei feldolgozása mellett vannak nagyobb lélegzetű, bonyolultabban szerkesztett művei is, amelyekben kora néhány jeles zeneszerzőjének (Kodály, Harmat Artúr, Bárdos) hatása is érezhető, valamint kitapinthatók bennük a későromantika és az impresszionizmus jegyei.

A zeneművészet több évszázados fejlődésének folyamában megfogalmazódhat a hallgatóban, hogy dalainak túlnyomó részében egy letűnt kor zenéjét hallja: egyszerű, kitarulkozó stílusa a '30-as, '40-es évek magyar szonokultúráját idézi és a kor gyülekezeti tagjai számára valódi lelki táplálékot és vigaszt nyújt. A műveiben föllehető nyíltság korunkban szokatlannak is tűnhet. Mivel századunk embere erre többször ráfizetett, így befelé forduló lett. Azonban ez a mi korunk problémája. Ha megnézzük Mahler Gyermekgyászdalait, vagy Schubert Die Schöne Müllerin dalciklusát, láthatjuk, hogy az érzelmek őszinte kifejezése nem mindig volt idegen az ember számára és a művek is túléltek korunk lelki válságát, dekadenciáját, annak ellenére, hogy Rückert és Wilhelm Müller nem nevezhetők éppen élvonalbeli költőknek.

Akik részt vettek a Pesterzsébeti Gyülekezetben rendezett centenáriumi emlékhangversenyen, igényes előadást hallhattak. A művek kiemelkedő minőségben szólaltak meg mind a kamarazenekar, mind a kórus részéről. Ugyan a tempók néhány esetben fölötté voltak a zene természetes lélegzésének, és a stílusból adódó agogikai hullámszám helyenként nagyobb teret engedve is még az izlés határain belül lehetett volna maradni. A hangverseny egy színes válogatást kínált a Héthalmi-életműből, a képet talán egy-két zenekari szám helyett néhány jelentősebb énekszólóval és egy hegedű-parafrázissal lehetett volna teljesebbé tenni, amelyek egy következő alkalommal remélhetőleg másorra kerülhetnek. Egyébként a művek megszólalása igazi élményt nyújtott, külön említést érdemel a kórus felkészültsége, árnyalt, homogén hangzása.

Mindez a háttérben történt sokrétű szervezés segítségével jöhetett csak létre, kezdve a résztvevő énekesek, zenészek témára való

ráhangelésével a lebonyolítás minden apró részletéig. A műsoron szereplő kompozíciókról CD-felvétel is készült, maga az emlékest pedig DVD-n jelent meg.

Az ünnepség egyik meghatározó jelentősége volt az életmű ápolásán túl, hogy újból felhívja a figyelmet egy Istennek szentelt ember életére és munkásságára, az általa képviselt szellemi értékekre, kiemelve őt a már-már feledésbe merülésből, kedvet ébresztve a művei iránti előadásokhoz.

Jobbágy Bence

* * *

Bevezető: Mivel a zene lényege a hangzás, így nem tartom tragikusnak, hogy – technikai hiányosságaim miatt – nem a DVD, hanem a CD alapján írok véleményt a Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet Héthalmi-lemezéről.

Témaválasztás: Szép dolog, hogy Héthalmi Páth Károly zeneszerző énekeiből készült a lemez, ami tisztelgés és ismertetés is egyben. Tisztelgés a hívő baptista komponista emléke előtt, és ismertetés a mai generációk számára. – És élmény azoknak, akik ismerik ezeket az énekeket, vagy a földolgozásokat. Zenei élmény, de lelki-szellemi is. – Ha egy zeneszerző lemond a világi karrier útjáról Jézus neve érdekében, és odaszánja magát Istennek, ő megáldja azt. Úgy hiszem, ebben rejlik az a lelki töltet, ami Héthalmi Páth Károly minden énekéből sugárzik. Szakmailag pedig magasan képzett testvérünkről van szó. – Talán nem haragudna meg, ha a dicsőséget mégis elsősorban az Úrnak adjuk. Hiszen ő a forrása minden jónak, ami felülről száll alá!

Stílus: Általában az angolszász késő-romantika jegyeit hordozza magán minden ének, és a baptista énekanyagból merít a szerző. Érdekesség az Agnus Dei, ami kirándulás a romantikus mise irányába. Kissé olaszos hangvétele keveredik egy kis wagneri kromatikával. – Külön említtem a gyerekekeket: a nem is mindig könnyű szólamokat szépen éneklie mind a szólista, mind a kórus! – Hadd emeljem ki azt, ami szembeötlött a zenék hallgatásakor: rendkívül természetes, hajlékony mind. Sohasem lép a bonyolultság területére – legálabbis hallgatóként így érzem.

Hangszerelés: színes és változatos. A szólamok jól követhetőek, plasztikusak. Nem mindig könnyűek, néha egészen virtuóz technikát kívánnak, de győzik az előadók, igen szépen játsszák a rájuk bízottakat!

Előadók: egészen meglepett, hogy egy helyi gyülekezet zenei együttese ilyen szinten szolgáljanak, hisz a hangzás már-már profi. Ez még akkor is szép teljesítmény, ha tudjuk, hogy jó páran valóban hivatásos zenészek-énekesek közülük! Az Úr áldja meg tehetségüket, és akaratukat, hogy Neki hozzanak dicsőséget!

Felvétel: nagyon szép tónusú, puha hangzású a lemez minden száma – az énekek is, és a zenekar is, a billentyűsök is. A keverés kiegyensúlyozott: hallani minden szólamot!

Benyomások: a lemez megnyugtatólag hat mindazokra, akik szeretik a hívő énekek romantikus feldolgozásait. Miközben ezeket a sorokat írom, most is éppen szól a lemez, és jó pontot tesz a napom végére. – De méginkább élvezhetik azok, akik számára a szövegek tartalma is megelevenedik egy-egy feldolgozás hallatán! A befektetett sok munka nem volt hiábavaló!

Révész László Kecskemétről

Olvasóink írják

Kedves Almási Testvérem az Úr Jézus Krisztus által!
Én mennyei Atyánknak szóbelileg tudom kifejezni hálámat a rajtad keresztül nyert áldásokért, de hogy neked is tudtul ne adjam, az nem volna igazságos ... ezért levelemmel fejezem ki hálámat az új forrásért, hogy az interneten keresztül részesülünk az igezolgalat áldásában. Az ige arra tanít, hogy aki az igére tanítatik, az közzölje tanítójával azon áldásokat, amit általa nyert.

Az 1Kir 10:8-9 ige zsong bennem, valahányszor hallok szolgálatodat, akármilyen formában. Gondolom, hogy azzal nem vétkezek, hogy egy kicsit parafráza formába rád alkalmazom... boldogok lehetnek azok a lelkek, akik minden alkalommal hallgathatják az ige tiszta tanítását. Őszintén megvallva, egy kicsit irigykedek is azért, hogy nem lehetek közöttük. ... Áldott legyen az Úr, hogy téged az újszövetségi Izrael tanítójává tett azért, mert Ő örökké szereti az embert és azokat állítja tanítókká, akik öléte arra alkalmasak. Őszinte szível kívánom, hogy áldjon meg továbbra is szolgálataidban. Még ha nem is vagyunk királyi funkcióban, mint Sálamon, de „királyi papság szent nemzet”. Szolgálataid világosság a sötétségben, ami boldogítja azokat, akik felismerték, hogy a bűn sötétségéből van kiút a világosságra, ahol a felragyogó Krisztus a fény.

Köszönjük, hogy ebben a formában a szélrózsa minden irányába sugározzátok az ige hirdetését, amely az Úr Jézus eljövételének egyik jele. Nekünk az egyenes adást nem lehet fogni, de utólagosan kicsit késve, úgy 7–10 nap után vesszük.

Kívánjuk az Úr vezetését és áldását minden útatokra és szolgálatotokra.

Rausz János és felesége (Léva)

Sok örömben, áldásban részesülök a Jó Pásztor lap olvasása által. Úgy érzem, a hívő irodalom különös színfoltja ez a lap. Hálás a szívem a szókepusztai gyermektáborért, az ott elindult gyermekmunkáért. Adjon az Úr az új évben erőt és kegyelmet a munka folytatásához.

(H. S.né, Dh.)

Nagyon örülünk a Jó Pásztor lapnak, amelyből épülünk és elfoglaltságot is ad a Biblia forgatása, miközben a rejtvényeket megfejtjük. Kívánunk sok erőt a lap szerkesztőinek.

(Csengeri Gyülekezet)

Szeretem olvasni a Jó Pásztor újságot. Most, amikor megláttam az előző számban dr. Somogyi Imre testvér cikkét és fényképét, régi kedves emlékek jutottak eszembe róla. Ugyanígy Héthalmi Páth Károly testvérről kapcsolatban is. Áldja meg az Úr a testvérek munkáját!

(K. S.né, Veresegyház)

Bízd rá magad, csak úgy mint ezelőtt! / Újra kínál kegyelmet meg erőt. Életed a kezébe veszi Ő: / Krisztusra nézz! Krisztusban a jövő!

Ezzel a pár soros Füle Lajos-versel szeretnék minden kedves munkatársnak áldott új esztendőket kívánni.

(B. Gy.né, Mezőkövesd)

Az Alhambrai Gyülekezet és lelkipásztorunk, Novák József testvér nevében köszönjük a Héthalmi CD-ket és DVD-ket. Köszöntjük a Pesterzsébeti Gyülekezetet és Almási testvért.

Testvéri üdvözléssel: Balla Zsigmond

Egy különösen értékes levél

Szívesen közöltem volna a fotóját annak a gyöngybetűkkel írt levélnek, amelyet Héthalmi Páth Károlyné Terike írt, azonban a színes művészi levélpapír miatt olvashatatlan lenne. Így hát marad a nyomtatott szöveg.

– am –

„Kedves Almási Testvér!

Szeretném megköszönni közreműködését férjem százéves évfordulója alkalmával. Nagyon sajnálom, hogy én nem lehettem jelen. Illett volna, és szerettem volna. De az elmúlt két évben négy műtéten mentem keresztül. Így nem merem vállalni a hosszú utat. Balla testvértől megkaptam a CD-t, Ő beszámolt a szép ünnepélyről. IGAZÁN megérdemli a férjem, legyen áldott emléke már Ő ott vezényel, ahogy az én álmomban volt. Még egyszer nagyon hálás vagyok a jó istennek ezért a megemlékezésért.

Sok szeretettel üdvözlöm kedves családját. Úgyszintén a gyülekezetet, a jó isten áldja további szolgálataiban.

Testvéri szeretettel

Héthalmi Patz Károlyné és családom”

Továbbra is ingyenes a „Jó Pásztor”

Pénzügyi, gazdasági, de leginkább erkölcsi problémákkal terhes az egész világ. Magyarország se kivétel.

Hálások vagyunk adakozó Testvéreinknek azért, hogy immár a 6. évébe lépő újságunkat, a Jó Pásztor szívvel-leléssel támogatják. Ez a lap továbbra is a bibliai igazságok és a hagyományos, de élő baptista hitelvek és életvitel sajtóorgánuma kíván lenni. Biztosak vagyunk abban, hogy a mi Urunk is jónak látja ezt a missziót, azért buzdítja testvéreinket adakozásra.

A lapot 2009-ben is ajándékba küldjük mindenkinek, aki kéri, de örömmel és hálás szívvel fogadunk minden támogatást. Tudjuk, hogy Isten elég gazdag arra, hogy „Rátok árássa minden áldását” gazdagon. Hálások vagyunk Istennek azért, hogy végezhetjük ezt a missziót.

Testvéri szeretettel a szerkesztőségi munkatársak nevében is:

*Dr. Almási Mihály
lelkipásztor-szerkesztő*

Köszönetnyilvánítás

Január végén postáztuk az adóbevalláshoz szükséges igazolásokat mindazoknak, akik azt kérték és adószámukat megadták. Hálásan köszönünk minden segítséget. Továbbra is számítunk Kedves Olvasóink támogatására. Az Úr gazdag áldását kívánjuk a 2009-es esztendőre is!

Testvéri üdvözléssel:

– a szerk. –

Újra kapható „HÉTHALMI” CD és DVD

Dr. Héthalmi Páth Károly születésének 100. évfordulójára centenáriumi hangversenyt rendezett a Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet 2008. november 9-én. A kiemelkedő jelentőségű zenei eseményről professzionális minőségű CD és DVD készült. Vegyeskar, női- férfi- és gyermekkar, zenekar, orgona, zongora, trombita, fuvola, férfi dupla kvartett, tenor- és baritonszólo szerepel a főlvételen.

Néhány cím: „Jézus csodás kegyelme”, „Ó, jöjjön el a Te országod...”, „Maradj velem!”, „Hogyha este...” (énekkar), „Drága kereszt...” „Esti ének”, „Már én utaztam...” „Az Úr éjfélkor érkezik...” „Szent érzélem...” „Uram, csupán Terólad...” (zenekar),

Karácsonyi blokk: „Csilingelő harangocskák” (gyerekek), „Koronát trónust...” (zenekar), „Karácsony bűvös éjszakáján...” (énekkar), Ó, te üdvadó... (ének- és zenekar).

Maradj velem! Héthalmi est

Centenáriumi szerzői emlékhangverseny
Dr. Héthalmi Páth Károly születésének
100. évfordulóján
Pesterzsébet, 2008. november 9.

**Mind a CD, mind a DVD ára
2300 Ft**

Megvásárolható a gyülekezet könyvtárjában, a Jó Pásztor Kiadónál és a Baptista Könyvesboltban (1068 Budapest VI., Benczúr u. 31.)

Érzelemgazdag, szívhez szóló, megindító lelki énekek és zene.

A kicsiny kezdet és a folytatás

Az Úr szinte belekényszerített néhány évvel ezelőtt a szókepusztai romos imaház megmentésébe. Pénz nélkül indultunk, de az idén már második alkalommal örülhettünk a gyönyörűen újjáépített és berendezett Zarándok Kápolnának. Soli Deo Glória! Aztán jött a folytatás, egy dupla telek, egy erdő, egy kaszáló, egy erdei telek és most télen a gyermektábor és a parkerdő között két újabb telek. Teljesen hihetetlen! Összesen több mint három hektár missziós célra, gyermekeinkért.

A tábor fokozatosan épül.

Csak megemlítem, hogy az első baptista ifjúsági konferenciát Magyarországon Tahiban tartották 1924-ben, és 1929-ben – éppen 80 éve – vásárolták meg elődeink a mai területet. Mekkora áldást jelentett Tahí évtizedek során! Szókepusztát a dunántúliak második Tahiként emlegették. A kápolna, a gyermektábor, az erdő, a több mint három hektár a kicsiny kezdet után nagy csoda!

Akik szívükön viselik a gyermekmissziót és velünk együtt csodát látnak, kérjük, támogassák munkánkat! A mellékelt csekk fölhasználható erre a célra is. „Csodákra emlékezni jó”, de még jobb részeseivé lenni a csodáknak. Ezt éljük át napról-napra a mi „kicsiny csodáinkban”, amelyek összeadódva hihetetlenül nagy csodává lesznek. Egészen kicsiny adományokból adódik össze a nagy egész, miközben újra és újra hálás szívvel mondjuk, énekeljük: „Isten szeretett, váltságot szerzett, Isten szeretett, mert megmentett!”

Almási Mihály

BŐVÜL A GYERMEKTÁBOR

Legutóbb beszámoltunk arról, hogy a gyermektábor szomszédságában lévő egy hektárnyi sűrű erdőt parkerdővé alakítjuk át. A fakitermelés befejeződött. A gyönyörű óriás tölgyek, bükkök, hársak és égerek jelentik ma az erdőt, amelyet most jó 20 centiméteres hó borít.

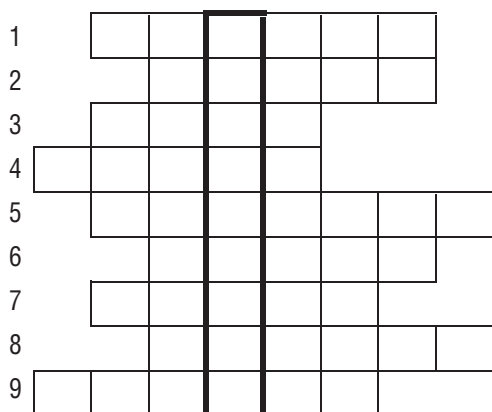
Az erdő előterében látszik az a két telek, amelyeket részben sikerült megvásárolnunk

A tábor és az erdő között két telek van. A tél folyamán mindkettőt sikerült megvásárolnunk 6-6 tulajdonostól, mintegy 80%-ban. Ezek a telekrészek ki is vannak fizetve, és a nevünkre kerültek. Az alapítvány természetesen arra törekszik, hogy a fennmaradt 20%-ot is megvegye. Reméljük, hogy a tulajdonosok hajlandók lesznek nem túl magas áron eladni. Imádkozunk azért, hogy ebben a dologban is az Úr akaratára valósuljon meg!

GYEREKREJTVÉNY

Kedves Gyerekek! A mostani rejtvény megfejtése egy foglalkozás. Kinek a foglalkozása volt ez a Bibliában? Mit tudunk erről a személyről?

- 1 Izráel híres női bírāja
- 2 A folyó, ahova Mózeset édesanyja kítette
- 3 ... Királynője, Salamon idején élő híres királynő
- 4 A tanítvány, akiről az van feljegyezve, hogy Jézus különösen szerette
- 5 Az izráeliek és mohamedánok egyaránt ősatyjuknak tartják
- 6 Ő látott álmot az égig érő létráról
- 7 Mária és Lázár testvére
- 8 Az evangélista, akinek foglalkozása orvos volt
- 9 Testvérei irigykedtek rá cifra ruhája miatt

A rejtvényt készítette: dr. Sajber Klára • Beküldési határidő: 2009. március 10.
Címünk: Jó Pásztor Alapítvány, 1751 Budapest, Pf. 279

Az előző rejtvény helyes megfejtése: BÁLÁM SZAMARA. Bálám szamarát az angyal állította meg, és beszédre nyitotta az Úr a szamár száját. Bálám jövendölte meg az Úr Jézus születését: „Látom őt de nem most, szemlélem, de nem közel. Csillag jön fel Jákóbból, királyi pálca támad Izráelből.” (4Mózes 23:17).

Helyes megfejtést küldtek be: Petrik Borisz (Órbottyán), Novák Éva (Pécs-Somogy), Zolnai Johanna (Órbottyán), Nagy Anett (Budapest), Hodgyai Csanád (Tárnok), Süveges Alexandra (Budapest), Süveges Nikolett (Budapest), Szűcs Levente (Budapest), Dóra Alex (Budapest), Storozinszki Áron (Budapest), Storozinszki Otilia (Budapest), Süveges Nikolett (Budapest), Szarka Gergely (Budapest), Szarka Ráhel (Budapest),

Gratulálunk! A jutalmakat postán küldtük el.

5 évfolyam Jó Pásztor – egy kötetben

Azoknak, akik szeretik egy kötetben látni, lapozgatni, és olvasni az evangéliumi folyóiratokat, szeretettel ajánljuk a Jó Pásztor első 5 évfolyamát kemény kötésben, arany nyomással, **2800 Ft** önköltségi áron.

A könyv megrendelhető:

Jó Pásztor Alapítvány
1751 Budapest, Pf. 279 • Tel.: 06-20/886-0712
E-mail: jopasztor@baptist.hu

Új DVD a nyári Szőkepusztai Napsugár Gyermek-tábor életéről

Remek filmösszeállítás kapható a gyermekhétről, sok humorral, tanulsággal. Köszönet érte az alkotóknak (Kovács Árpád, Somogyi Sándorné, Somogyi Donát). A vidám film betekintést enged a tábor mindennapjaiba, bemutatja a környéket Koppány ősi várától a szőkepusztai imaházig, a magyar őshonos állatoktól a fejedelmi jurtáig.

NAPSUGÁR GYERMEKTÁBOR

SZŐKEPUSZTA - LIBICKOZMA
2008

A DVD ára: 1500 Ft

Kiadványaink megrendelhetők:

Jó Pásztor Evangéliumi
Könyvterjesztő Szolgálat
1751 Budapest, Pf. 279
Tel.: 06-20/886-0712

E-mail: jopasztor@baptist.hu

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu

KVÍZ KÉRDÉSEK – SAUL ÉLETÉRŐL

A megfejtés mellett az igehely megjelölését is kérjük, ahol a helyes válasz megtalálható.

A kérdéseket összeállította: dr. Sajben Klára • Beküldési határidő: 2009. március 10.

- Melyik törzsből származott Saul?
 - Júda
 - Lévi
 - Rúben
 - Benjámin
- Mit csinált Saul, amikor Sámuellel először találkozott?
 - Apja szamarait kereste
 - Egy oroszlánnal verekedett
 - A birkanyáját legeltette
 - A mezőről tartott hazafelé az ökrei után
- Mivel vette rá Saul Izráel népét az amóni Náhás elleni harcra?
 - Adót vetett ki azokra, akik nem harcoltak
 - Azt üzenté Izráel egész területére, hogy aki nem harcol, az rabszolga lesz
 - Ökrét négybe vágva üzenté, hogy mindenki ökre így jár, aki nem vonul harcra
 - Magas hadizsákmányt ígért
- Miért nem volt maradandó Saul királysága?
 - Mert túl sok vér tapadt a kezéhez
 - Mert Sámuel nem szívelte őt
 - Mert szabálytalan égő áldozatot mutatott be
 - Mert pogány feleséget vett magához
- Mit tett Saul, amikor Dávid harcra indult Góliát ellen?
 - Megpróbálta lebeszélni
 - Megáldotta, és saját ruháját és fegyvereit adta neki
 - Adott neki öt sima kövecskét a patak-ból
 - Fegyverhordozókat rendelt Dávid mellé
- Mi történt, miután Dávid legyőzte Góliátot?
 - Jutalmul Saul feleségül adta leányát Dávidhoz
 - Saul óriási ünnepséget rendezett a királyi udvarban
 - Kinevezte Dávidot hadseregparancsnokává
 - Magához vette Dávidot, és nem engedte visszatérni apjához
- Milyen hosszú ideig uralkodott Saul?
 - 40 évig
 - 20 évig
 - 55 évig
 - 12 évig
- Miért járt Saul a halottidézőnél?
 - Hogy megtudja Dávid rejtett szándékait
 - Őseitől szeretett volna iránymutatást kapni
 - Mert az Úr nem válaszolt kérdésére a filiszteusok elleni háború ügyében
 - Mert csapdába akarta csalni tiltott tevékenység miatt
- Kik elleni harcban halt meg Saul?
 - Filiszteusok
 - Amálekíták
 - Moábiták
 - Babiloniak
- Hogy szólt az ének? Megölt Saul ??? embert, Dávid meg ??? embert.
 - Tízezer, ezer
 - Tízezer, húszezer
 - Ezer, tízezer
 - Egy seregnyi, tíz seregnyi
- Kinek adott először parancsot Saul Nób papjainak megölésére?
 - A mellette álló fegyvereseknek
 - A fiának, Jonatánnak
 - Ahimeleknek
 - Az edómi Dóégnak
- Miért nem ölte meg Dávid Sault?
 - Mert Saul természetesebb volt, és nem bírt vele
 - Mert Saul az úr felkentje volt
 - Mert Saul az apósa volt
 - Jonatán iránti szeretete miatt
- Hol vannak eltemetve Saul és fiai csontjai?
 - Ciklág barlangjában
 - Nem lettek eltemetve, mert elégették őket
 - A Gilboa hegyen
 - Jábésban egy tamariskuszfa alatt

Az előző feladvány helyes megfejtése: 1/c, Ráháb (Józs 2:21); 2/b, Sára (1Móz 18:12); 3/d, Betsabé (2Sám 11:2-3); 4/c, Priscilla (ApCs 18:2-3); 5/a, Rúth, (Mt 1:5); 6/d, Jézabel (2Kir 9:33); 7/a, Eszter (Eszter 2:17); 8/b, Lea (1Móz 29:17); 9/c, Jáel (Bírák 4:21); 10/a, Abigail (1Sám 25:25); 11/c, Naómi (Rúth 1:3-5); 12/a, Mária (Mt 13:55); 13/b, Ataljá (2Kir 11:3/b).

A megfejtést beküldte: Barabás Hajnalka (Tuzsér), Mészáros Lajos (Budapest), Rück Henrikné (Komló), Piros Elemérné (Budapest), Simon Lászlóné (Csenger), és további 70-en, akik a keresztretjvénnyel együtt küldték be megfejtésüket. (Lásd a keresztretjvény megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.) **Gratulálunk!**

Élő közvetítés istentiszteletekről

Minden vasárnap délelőtt 10-kor és délután 5-kor élőben nézhető és hallgatható baptista istentisztelet az interneten (www.erzsebet.baptist.hu). A korábbi rögzített felvételek is elérhetők ugyanitt.

Ez a lehetőség különösen hasznos lehet mozgáskorlátozottaknak, időseknek, és mindazoknak, akik bármi ok miatt nem vehetnek részt a vasárnapi alkalmakon. Idős testvérek kérjék gyermekeik vagy unokáik segítségét.

1	2	3	4		5	6		7	8	9	10	11	12	
13				14				15			16			
17			17a				18		19				20	
		21				22		23			24	25		
	26				27			28		29	29a			
30		31		32			33					34		
35			36					37		38			39	
		40				41			42		43			
44	45		46		47			48					49	
50		51		52		53		54				55		
56			57	58				59			60			
61					62		63		64		65		66	
67			68	69			70		71				72	
73		74				75		76			76a			
											77			

32	72	8	17a	57	75	15	29a	66a	73	50	32	3	76a	12
----	----	---	-----	----	----	----	-----	-----	----	----	----	---	-----	----

KERESZTREJTVÉNY

„Ami ...”... Az igevers folytatása a vízszintes 5 és a függőleges 30 alatt, valamint a különálló sorban található. Megfejtendő az igevers és az igehely. A bibliai nevek és az igevers az új fordítás szerint értendő, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes: 1. Az egyik Nimród építette város 5. **A megfejtendő igevers első része** 13. A kút, amelyet Izsák szolgálai ástak, és ami miatt nem volt perlekedés 15. Gyengeszemű nő a Bibliában 16. Akarom – ford. 17. Salamon király egyik kancellárja 19. RPR 20. Részvénytársaság 21. Mmel az elején: Lót egyik fia 22. Kitalált történet 24. Középen feltúr! 27. Nyomatékosító szó 28. Eszességéről és szépségéről híres asszony 30. A negyven rabló főnöke 32. Innen származott Míkeás próféta 34. Józsué apja 35. Ábrahám egyik fia második feleségétől 37. Az egyik égitest 39. Több dolgot tiltó szócska 40. S-sel az elején: a holtak tartózkodási helye 41. Bibliai mértékegység, a véka megfelelője 42. Felesége sóbálvánnyá változott 44. Figyelemfelhívó szó 46. Felbolydult kas! 48. Mózes utódja 50. A Volgába ömlő orosz folyó 52. Róla mondta Jeremiás jövendölése: „ha pecsétgyűrű volnál is a jobb kezemen, még onnan is lehúználak” – ford. 55. Keresztelő János tápláléka 56. Az egyik megye 58. Lapos 59. Azonosító – angol rövidítés 61. Fordítva és A-val a végén: köhögést csillapító növény 62. Ebben a városban Jézus feltámasztott egy fiatalembert 64. Juttat-e? 67. Kánaánban van! 68. Névnep május 19-én 70. Ennek a szónak a helytelen kiejtéséről ismerték fel az efraimiat

Jefte harcosai 73. Ezen a helyen az Úr tüze megemésztett néhány zúgolódó embert a vándorlás során 76. Hámán egyik fia, akit a zsidók megölték 77. A szamárium és az asztácium vegyjele **Függőleges:** 1. Az egyik terület, ahol Nimród terjeszkedni kezdett 2. Talál 3. Ahinábád egyik fia, aki segített a frigyládát Jeruzsálembe vinni – Károli-ford. sz. 4. Emóreus király, aki belépett a Józsué elleni szövetségbe 5. Paraszt – régiesen 6. Egyedül, visszahúzódva élő ember – ford. 7. Római 49 8. A kender és len fesülésére használt deszka 9. Időegység 10. Palesztinában a szegény emberek általánosan ezt mutatták be áldozatként – ford. 11. Kiló egységű betűi 12. Ő írta le a rómaiakhoz írt levelet – Károli-ford.sz. 14. Téli sport 18. Fele-fele! 23. Ragadozó madár 25. T-vel a végén: régi pengetős hangszer 26. Sámuel nevelője 27. Orosz folyó, kanyarulata sok magyar katona végső nyughelye 29. Többféle inivaló **30. A megfejtendő igevers második része** 31. Imhol 32. Az ő fülét vágta le Péter 33. Izráel bírja, aki egy parázna nő fia volt – ford. 36. Rosta része! 38. Beállítás 43. Thai földi, svéd és máltai autójel 45. Az etióp királynő címe – ford. 47. Saul király felesége 48. Fertőtlenítő folyadék 49. Túléli egységű betűi 51. Az alumínium és az oxigén vegyjele 53. K-val az elején: amin nehéz csomót találni 54. Jónás úti célja – az utolsó betűre plusz ékezetet rakni! 57. Dávid Arbából való vitéze 60. Mózes egyik kémjének, Gaddiélnek az atyja – ford. 63. Felsorolást erősítő szócska 64. Bajkeverő! 65. Kapuőr lévita Dávid idejében – Károli-ford. sz. 66. Hajó része – névelővel 69. Vérkeveredés! 71. I-vel a végén: román váltópéncz volt 72. Baszk szervezet 74. Helyhatározórag 75. Folyadék

Beküldendő: az igevers és az igehely
Beküldési határidő: 2009. március 10.
A rejtvényt készítette: dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

Békét adok, hogy az irányítson, és igazságot, hogy az parancsoljon. (Ézsaiás 60:17/b)

Helyes megfejtést küldtek be:

Koncz Zoltán* (Bp.), Surányi Pál Istvánné* (Dunaharaszti), Polányi Károlyné* (Bp.), Kovács Imréné* (Ráckeresztúr), Spangenberg Rudolf* (Komló), Dan János* (Békés), Varga Lajosné* (Isaszeg), Dan Imre* (Komló), Bathó Erzsébet* (Komárom), Láng Lajosné* (Eger), Török Sándor* (Debrecen), Marton András* (Bp.), Andrásik Andrásné* (Felsőpetény), Petrik Istvánné* (Tard), Andrásik család* (Szód), Tóth Antalné* (Hajdúböszörmény), Polányi István* (Bp.), Martonné Szlepák Margit* (Tahi), id. Szolga Benjámin* (Alberttelep), Horváth Jánosné* (Fadd), Barna Rezsóné* (Pécel), Rózsa Tiborné* (Kiskőrös), Daniné Alvári Aranka* (Pécs), Zóka Benjámin* (Pécs-Hird), Kovács Sándorné* (Miske), Bozsóky Ferencné* (Szfehérvár), Ádám Lászlóné* (Sajószentpéter), Vajda Jánosné* (Orgovány), Farkas János (Kiskőrös), Bató Tiborné* (Ócsa), Dobner Béláné* (Bp.), Pálfi Józsefné* (Szalkszentmárton), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Gyarakai Lászlóné* (Békés), Kalmár Lídia* (Kiskőrös), Lőrök Jánosné* (Bp.), Nagy Sándorné* (B.újfalu), Tassi Lászlóné* (Dömsöd), Radványi József* (Sajóecseg), Gyurján Istvánné* (Kiskőrös), Bálint Józsefné* (Szekszárd), Papp József* (Szomolya), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Sóvágó Antal* (H.böszörmény), Pásztor Józsefné* (Miskolc), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Bócsa Sára* (Dunaújváros), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Nyári I. Lászlóné* (Kaposvár), Bató Pál* (Dunaharaszti), Sándor Mária* (Bp.), Szabó Lászlóné Csama Irén (Bp.), Petrik Ádámné* (Órbottyán), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Lisztes András* (Albertirsa), Gayraki Árpádné* (Szada), Horváth Béláné* (Szada), Gyarakai Mihályné* (Békés), Gulyás Ernőné* (Bp.), Mihály Sándor* (Szada), Boemányi Jánosné* (Kiskőrös), Tóthné Szűcs Csilla* (Békés), Jámbor Ferencné* (Debrecen), Czap Elekné* (Debrecen), Gál Lajos* (Debrecen), Tóth Lajosné* (Debrecen), Török Sándor* (Debrecen), Tóth Istvánné* (Dunakeszi), Kerekes Béláné* (Mágocs), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Somogyi Judit (Bp.) Csercsa Sándor (Cigánd), Pálmai Zoltáné (Szokolnya), Schmal Henrikné (Balatonszemes), Neuheiser Jánosné (Borjád), Varga Nándorné (Rácalmás), Bácsi Lajosné (Karcag), Borbíró Józsefné (Törökszentmiklós), Körömi Károly (Monor), Forrás Ferenc (Bp.), Kovács Lászlóné (Mezőtúr), Bárány Bertalanné (Órhalom), Trenka Józsefné (Nógrádmegyer), Krikszanyik Józsefné (Nógrádmegyer).

Könyvjutalomban részesült: Koncz Zoltán (Bp.), Surányi Pál Istvánné (Dunaharaszti), Spangenberg Rudolf (Komló), Vajda Jánosné (Orgovány), Pásztor Józsefné (Miskolc)

Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.

" BÁR ZENGHETNÉM..."

 (a Dél-pesti Baptista Gyülekezetek 2009-es BVSZ himnusza,
 az európai baptista misszió 400 éves évfordulóján)

– Pesterzsébet, 2009. március 1. –

 Szöveg: Charles Wesley
 Ford: Túrmezei Erzsébet

Zene: Tóka Szabolcs

1. Bár ezer nyelv - vel zeng - het - ném Meg - vál - tóm nagy ne - vét!
 2. Jé - zus! Le - győz - ni bú - t és bajt e drá - ga név e - lég.
 3. Fel - ol - doz Ó és meg - bo - csát, rab - sá - god vé - get ér,
 4. Ki fi - gyel rá, ha szól, ha hív, ha - lál - ból tá - mad fel.

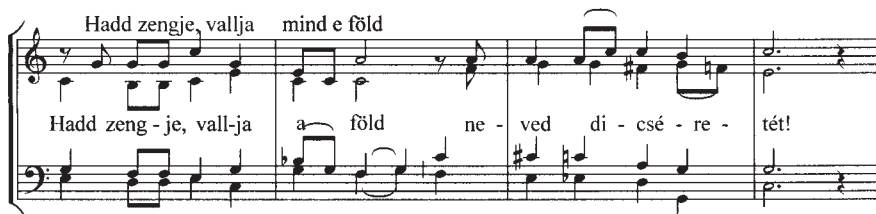

Ki - rá - lyi fé - nyét hir - det - ném, ir - gal - ma győ - zel - mét!
 Ze - né - vé for - mál sí - rást, jajt, mert é - let, bé - kes - ség.
 Tisz - tá - ra mos - sa már ru - hád az ér - ted hul - lott vér.
 Meggyógyul már a fá - jó szív, és bé - kes - ség - re lel.

Refr. Ki - rá - lyom, Jé - zus,
 Ki - rá - lyom, ad - je - rőt a jó hírt vin - ni szét!

a jó hírt.

Hadd zengje, vallja mind e föld
 Hadd zeng - je, vall - ja a föld ne - ved di - csé - re - tét!

John Smith emlékére

*A Jordán partján harsogva kiáltja
 Proféciáját Izrael felé
 „Keresztelő”, a szőrcsuhás proféta:
 Eljött az Úr! Boruljatok elé!*

*A Jordán partján csobban a víz.
 Szabaddá lehet mind, aki hisz.
 Megtisztít Ó és megszabadít.
 Fogadd be! Jézus erre tanít.*

*Megérkezett! Ó az Isten Báránya.
 Magára veszi vétkes múltadat.
 Az egész világ bűneit hordozza.
 Általa lehetsz boldog és szabad.*

*A Jordán partján száll a galamb:
 Eljön a Lélek, hangzik a hang:
 Te vagy a Gyermekelem, szent örömöm,
 Fiam, akiben gyönyörködöm.*

*Meghirdetem e föld minden fiának:
 Eljött az üdvözítő kegyelem!
 Nem láthatjátok arcát az Atyának,
 Csak ha nézitek bennem és velem.*

*A Jordán partján nyílik az ég,
 Ragyog a mennybolt, tündöklő szép!
 Merülj a víznek habjaiba,
 Lépj be a Fénybe, várnak oda!*

Gerzsényi Sándor

1%

A JÓ PÁSZTOR Közhasznú Alapítvány • Adószáma: 18696619-1-13
A Napsugár Gyermekmentő Közhasznú Alapítvány
Adószáma: 19175955-1-13

Mindkét alapítvány jogosult arra, hogy fogadja a befizetett adó 1%-át. Szeretettel kérjük olvasóinkat, ha támogatni szeretnék valamelyik alapítvány misszióját adójuk 1%-ával, akkor a rendelkező nyilatkozaton ezt tegyék meg. Itt jegyezzük meg, hogy a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány szervezésében épült újjá a szókepusztai imaház, létesült és bővült a gyermektábor, kialakításra került a parkerdő.

A mellékelt csekk fölhasználható mindkét alapítvány támogatására. (A csekk jobb felső sarkán jelezhetjük az adomány célját!) Ezúton is köszönjük – ahogy azt levélben már megtettük – az adományokat. Kívánjuk, hogy az Úr gazdagon pótolja vissza mindazok szeretetét, akik nemes áldozatot hoznak nemes célokért.

Kiadja:
 JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
 PMB 12. PK 60.255/2002/4.
 Számlaszám: 11742252-20061533 OTP Bank Rt.
 Adószám: 18696619-1-13
 Tel.: 06-20/886-0845, fax: 06-1/283-1413
 Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279
 E-mail: jopasztor@baptist.hu
 Internet: www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály
 Irodalmi szerkesztő: Gerzsényi Sándor
 Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Tördelés: rePROCOLOR Kft.
 Nyomás: Mátyus Bt.
 HU ISSN 1786-268X